

močne ustnice in vrsta pozlačenih zob se je svetlikala kot konice bodal. Govoril je tolsti obraz z ameriškimi naočniki.

»Ti ljudje samo jedo,« je pomislil vohun, ko je zagledal svetlikajoče se zobe in mesnate ustnice. Nehote se je bil spomnil na obličje nilskega konja.

»Ti ljudje samo jedo...« In ko je še tako gledal skozi špranjo, ga je obšel nepoznan strah: kaj, če se tudi med sabo ne sovražijo... niso jim te črne obleke, ta pisana svila, te bele roke, ti odišavljeni lasje le varovalna krinka?

V premišljevanju ga je zmotil govornik, ki je proslavljal gostitelja in njegovo ženo, velezaslužno pokroviteljico plesov in raznih društev.

»Ali njegova žena ve, da mi je on nepriznani oče?«

In ob misli, kako obširno bo v javnosti odmel ta družinski in družabni polom, se je vzradostil.

In spet se je zamislil: pred tednom dni se je njegova mati skrivaj napotila k odvetniku po skrajno pomoč. Gospodar je pretil, da jo zapodi iz stanovanja. Šele na sinovo prošnjo je obljubil, da počaka še nekaj dni.

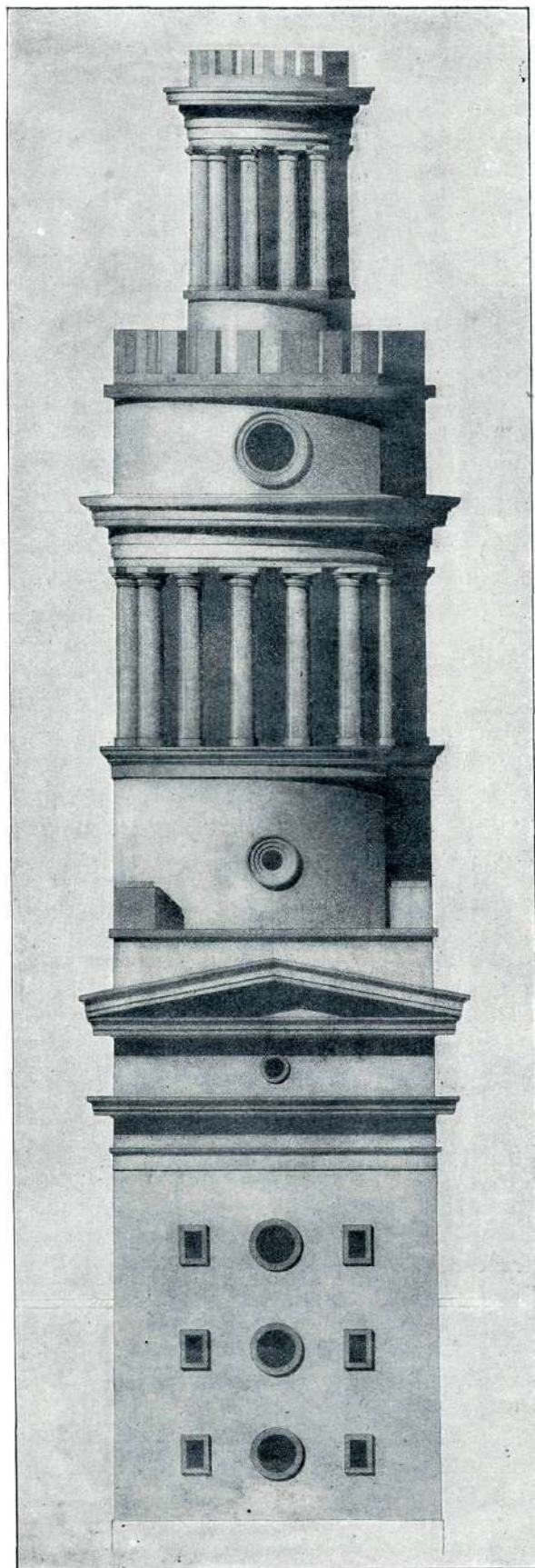
Gospod Kastelic pa ji je ves divji velel, naj se pobere in naj se nikoli več ne prikaže, sicer jo zapove izgnati iz mesta kot sumljivo potepuhinjo.

Opazovalec je čakal, čakal...

Hotel je samo eno: razbiti lažnivo veličino tega večera, zdrobiti napihnjeno kroglo te gladke zadovoljnosti...

Tedaj so se nenadoma začuli koraki. Iz predsobe je stopila kuharica. Veža se je razsvetlila. Mladi človek in ženska sta obstrmela. Žvenket čaš, ki so se razbile ob tleh, in steklenic, ki so rdeče oblike preprogo... Ženska je kriknila. Mladi človek je skočil k njej in jo prijel ter ji položil dlan na usta. V tistem hipu so se odprla tudi sobna vrata. Silna svetloba, v kateri so kolobarili oblaki dima, toki vonjev in gorkote, je vzvalovala in obrizgnila rdečo mlako, ob kateri sta stala oba človeka kot okamenela. Na pragu vrat se je nenadoma pojavila visoka gospa.

Mladi človek je opazil njeno tanko, dolgo zlato verižico, ki se ji je vila okrog vratu po vpijoči rdeči obleki. Prišli so še trije. Razvnel se je nerazločen hrup. Nekdo je zaklical na pomoč. Tedaj je tihotapec kot skozi meglo zagledal, da je stopil k njemu

J. PLEČNIK: ŠTUDIJA ZA STOLP CERKVE V ŠISKI.